Bismillaah-Hir-Rahamaanir-Raheem

Ismaaeel(a.s) Kī Paidaaish

Taurait : Ḳẖilqat 16:1-16

Saarah Ibraaheem(a.s) kī beewī theeṅ, aur bahut saaloṅ ke baad bhī unse koī aulaad paidā naheeṅ huī. Saarah ke paas ek Misrī naukraanī thī jiskā naam Haajirā thā.[1] Saarah ne Ibraaheem(a.s) se kahā, “Allaah taa’alā ne mujhe aulaad naheeṅ dī hai to merī naukraanī se shaadī kar leejie. Ho saktā hai ki usse hameṅ koī aulaad haasil ho jaae.” Ibraaheem(a.s) apnī beewī kī baat se raazī ho gae.[2]

Kannaan kī zameen par das saal rahne ke baad Saarah ne apnī naukraanī Haajirā ko Ibraaheem(a.s) kī dusrī beewī banaayā.[3] Allaah taa’alā ke fazl se Haajirā haamilā hueeṅ, to unko apne upar bahut faḳẖr huā aur wo Saarah ko neechā dekhne lageeṅ.[4] Tab Saarah ne Ibraaheem(a.s) se kahā, “Āpkī wajah se mere saath burā suluk kiyā jā rahā hai. Maine apnī naukraanī ko āpko diyā aur wo jab haamilā ho gaī hai to mujhe neechā dekhne lagī hai. Allaah taa’alā hī faislā karne waalā hai ke ham donoṅ me se kaun sahī hai.”[5] Ibraaheem(a.s) ne Saarah se kahā, “Wo tumhaarī naukraanī hai aur tum uske saath waisā suluk kar saktī ho jo tumheṅ lagtā hai ke sabse accẖā hai.” Saarah ne Haajirā ke saath itnā burā bartaaw kiyā ki wo unke paas se bhaag gaeeṅ.[6]

Allaah taa’alā ke farishte ne Haajirā ko ḏẖuṅḏẖā aur unko registaan me ek paanī ke jharne ke kinaare baiṯẖā paayā. Ye jharnā shahar Shur ko jaane waalī ek saḍak ke kinaare thā.[7] Farishte ne pucẖā, “Haajirā, Saarah kī naukraanī, tum kahaaṅ se ā rahī ho aur kahaaṅ jā rahī ho?” Haajirā ne jawaab diyā, “Maiṅ apnī maalkin Saarah ke paas se bhaag kar ā rahī huṅ.”[8] Allaah taa’alā ke farishte ne kahā, “Tum apnī maalkin ke paas waapas jaao aur uskā kahnā maano.”[9]

Tab Allaah taa’alā ke farishte ne Allaah taa’alā kā paiġaam sunaayā, “Tum se pushteṅ āge baḍheṅgī aur itne log hoṅge ki koī gin bhī nā sake.”[10] Tab farishte ne kahā, “Tum ko ek beṯā paidā hogā jiskā naam Ismaaeel hogā, jiskā matlab hotā hai, ‘Allaah taa’alā ne sunā,’ kyuṅki Allaah taa’alā ne tumhaarī duā ko sun liyā hai.[11] Ismaaeel registaan me ek āzaad jaanwar kī tarah bahut tez dauḍegā. Wo apne bhaaeeyoṅ ke mashrik me rahegā.”[12]

Haajirā ne Allaah taa’alā ke paiġaam ko sunā aur kahā, “Allaah taa’alā wo hai jo hameṅ dekhtā hai aur ab maiṅ usko samajh gaī huṅ ki wo hameṅ, har waqt dekhtā hai.”[13] Usī jagah par ek kuaaṅ thā jiskā naam unhone ‘Bair-Lahī-Roī’ rakhā, jiskā matlab thā, ‘Allaah taa’alā sab dekhne waalā hai.’ Wo kuaaṅ shahar Kadesh aur Bareed ke beech me thā.[14]

Haajirā ne ek beṯe ko paidā kiyā aur unkā naam Ismaaeel rakhā gayā.[15] Ismaaeel(a.s) kī paidaaish ke waqt Ibraaheem(a.s) kī umr cẖiyaasī saal thī.[16]